

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XVIII., číslo 12

13. 6. 2021 / neprodejné

Z OBSAHU	Katolík setrvávající v těžkém hříchu	05
	Je katolicismus „rasistický“ – a kdo je vlastně katolík?	09
	Politizace eucharistie	11

Foto: Lawrence OP / flickr

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Existuje mnoho různých spiritualit, mnoho různých způsobů zbožnosti. Nechceme-li podléhat přílišné sentimentalitě či přepjaté emotivnosti, je dobré se snažit pochopit jejich smysl a jejich cíl. Mají-li své místo v církvi, pak jsou bezesporu inspirovány „vanutím Ducha svatého“ a jejich cílem je prohloubení života člověka a celého společenství věřících s Bohem. V tomto smyslu jistě můžeme mluvit i o úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Jedna ze zásad klasické teologie praví, že Bůh nepodléhá žádné nutnosti zvnějšku a proto mohl spásu člověka uskutečnit i jiným způsobem než je ten, který zvolil. Nicméně nelze pochybovat o tom, že zvolil ten nejvhodnější způsob – vtělení

Syna (Božského Logu), jeho obět, zmrtvýchvstání a vstoupení na nebesa. V Ježíšově lidství, které je dokonalým uskutečněním lidské přirozenosti díky spojení s druhou Božskou osobou a které je tudíž prosté hříchu, se Bůh stává blízkým a srozumitelným každému (tedy i prostému) člověku.

Vyobrazení srdce jako symbolu lásky je v naší kultuře také prakticky všem lidem srozumitelné. To ovšem vůbec neznamená, že vše, co Ježíš učí a koná, je zcela srozumitelné všem a za všech okolností. Sami Ježíšovi učedníci jsou příkladem lidské nechápavosti a slabosti, přestože bychom jim jistě křivdili, kdybychom jim upírali dobrou vůli. Je třeba si stále připomínat slova Písma

o rozdílnosti Božího a lidského chápání. Zde se nám ovšem otevírá úžasný prostor pro kontemplaci Božího jednání. V konkrétním případě úcty k Nejsvětějšímu Srdci Páně se samozřejmě jedná o kontemplaci Boží lásky k člověku: „Syna jsi neušetřil, abys vykoupil služebníka...“

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Páně je úctou k samotnému Pánu spojenou s vděčností za všechno, co pro nás vykonal a co pro nás koná, a s radostí nad tím, co pro nás připravuje a co nám svou obětí získal.

*P. ThLic. RNDr. Tomáš Reschel, Ph.D.
farář v Horní Sloupnici,
přírodovědec a morální teolog*

Vatikánská synoda o synodalitě bude několikaletý globální proces

Mons. Mario Grech. Foto: Diocese of Gozo / wikimedia.org

Nadcházející církevní synoda o synodalitě bude dvouletý proces, obnášející setkání na úrovních diecézí a biskupských konferencí, setkání a debaty mezi biskupy na jednotlivých kontinentech a nakonec setkání biskupů v Římě.

Tento proces byl ohlášen v době, kdy probíhající národní synoda v Německu pobuřuje Vatikán a jasně odhaluje ostré rozdělení církve v doktrinálních otázkách.

Podle dopisu zasláního 20. května biskupům chce nadcházející globální synodální proces pomoci církvi „společně růst skrze hmatatelné zakoušení synodality“.

Kardinál Mario Grech označil synodální proces jako „církevní dobrodružství“ a napsal biskupům, že „jsme všichni ‚propojení‘, a tak je v tomto společném naslouchání Duchu svatému cenný přínos každého“.

Grech, který stojí v čele vatikánského úřadu pro synody, v dopise z 20. května vysvětloval jednotlivé kroky synodálního procesu, jehož cílem je probrat samotnou myšlenku synodality – pojem, který papež František popisuje jako způsob, jak rozpoznat Boží vůli prostřednictvím rozhovorů uvnitř církve.

Dopis kardinála Grenche nevysvětloval zásadní témata, o kterých se má v dlouho očekávané vatikánské synodě o synodalitě diskutovat, ale předložil detailní časový rozvrh.

Synodu podle tohoto harmonogra-

mu zahájí v říjnu mše svatá v Římě a mše svaté v jednotlivých diecézích.

Od října 2021 do dubna 2022 by diecéze měly pořádat setkání zaměřená na naslouchání a používat při tom přípravné dokumenty, dotazníky a vodítka poskytnutá Svatým stolcem.

Do tohoto procesu se zapojí i řeholní řády, katolické univerzity a „mezinárodní laická hnutí“. „Cílem této fáze je poradit se s Božím lidem, aby se během synodálního procesu naslouchalo všem pokřtěným, pro něž platí *sensus fidei – infallibile – in credendo*,“ uvádí harmonogram.

Harmonogram nenaznačuje, jaké náklady může „presynodální“ proces diecézím přinést, ale Grech uznal, že pro církev v mnoha částech světa může představovat určité výzvy.

„Zatímco píšu tyto řádky, jsem si vědom mnoha těžkostí způsobených pandemií a vím i o zemích trpících válkou a násilím. Doufám, že tento synodální proces ve smyslu obnoveného společenství by mohl místním církvím pomoci navzdory velkým výzvám, jimž čelí,“ napsal kardinál.

„Porady s Božím lidem v každé místní církvi zakončí presynodální setkání, které bude vyvrcholením diecézního rozpoznávání,“ objasňoval harmonogram synody.

Po ukončení diecézního procesu se podle tohoto časového plánu sejdou biskupské konference a poté se v období od

září 2022 do března 2023 přikročí k setkávání biskupů z každého obývaného kontinentu.

Na závěr tohoto procesu se v říjnu 2023 biskupové na měsíc setkají v Římě a po tomto závěrečném setkání papež nejspíš vyhlásí soubor komentářů k celému procesu, označovaný jako apoštolská exhortace.

Harmonogram synody byl biskupům zaslán uprostřed pokračujícího napětí mezi Svatým stolcem a katolickými biskupy v Německu, kde několikaletý „synodální proces“ laických katolíků a biskupů navrhuje změny katolického učení, zejména v oblastech sexuální morálky, svěcení žen a vztahu církve k nekatolíkům.

Tyto návrhy ještě nebyly německým synodním orgánem definitivně schváleny, ale katalyzovaly události, které jsou v rozporu s výslovnými pokyny z Vatikánu, včetně liturgického zehňání stejnopohlavním párům a akcí, na nichž jsou protestanté zváni k přijímání eucharistie.

Zatímco někteří církevní představitelé v Německu vyjadřují naději, že nadcházející synoda excesy německého synodálního procesu zmírní, zdlouhavý harmonogram globální synody napovídá, že je nepravděpodobné, aby série setkání měla na napětí v Německu nějaký vliv, a jak se již vyjádřili někteří vatikánští kardinálové, tato situace vede k možnosti formálního církevního schizmatu.

Harmonogram nenaznačuje, o jakých tématech se bude diskutovat, ale spíše poukázal na to, že k hlavním cílům synody patří samotné zapojení se.

„Formulace jednotlivých různých fází synodálního procesu umožňuje skutečné naslouchání Božimu lidu, včetně všech biskupů na různých úrovních církevního života... Je tak zaručeno, že se do synodálního procesu zapojí všichni a při uplatňování synodality se upraví spolupráce biskupů s papežem, jak to zdůraznil papež František při příležitosti 50. výročí založení biskupské synody,“ uvádí tento dokument na závěr.

The Pillar
Přeložila Alena Švecová

Benedikt XVI. nižšímu duchovnímu semináři: Co v Německu odumřelo, v Polsku dál vzkvétá

Emeritní papež Benedikt XVI. s bratrem Georgem Ratzingerem. Foto: nsd.niedziela.pl

Emeritní papež Benedikt XVI. napsal nižšímu duchovnímu semináři v Polsku, že s potěšením vidí, „jak v Polsku dosud vzkvétá, co v Německu odumřelo“.

Německý papež na odpočinku poslal 7. května dopis Nižšímu duchovnímu semináři čenstochovské diecéze, působícímu v jihopolském městě, kde se nachází uctívaná ikona Černé Madony.

Čtyřadevadesátiletý emeritní papež napsal: „Dopis z Vašeho semináře, podepsaný dvěma prefekty a děkanem, přinesl mému domu velikou radost. Je úžasné vidět, jak v Polsku dosud vzkvétá, co v Německu odumřelo.“

Pokračoval: „Zvlášť se mi líbila ilustrace, která ukazuje, jak se mnou můj bratr mluví o semináři, a pozvání, abych navštívil Nižší duchovní seminář čenstochovské diecéze.“

Vzhledem k mému věku a zdravotnímu stavu Vás už osobně navštívit nemohu, ale jsem Vaším hostem ve mém srdci.“

Zmíněná ilustrace, vystavená na webových stránkách semináře, obsahuje fotografii Benedikta XVI. jako papeže, kráčejícího vedle jeho zesnulého staršího bratra Mons. Georga Ratzingera.

V bublině pro textové zobrazení řeči Benedikt vzpomíná na dobu, kterou oba bratři strávili na nižším semináři v Bavorsku. Mons. Ratzinger odpovídá zamyslením, zda dnes ještě nějaká taková místa existují.

Pod touto ilustrací je titulky: „Ve skutečnosti existují! Přijďte se podívat. Nižší duchovní seminář čenstochovské diecéze vás zve.“ Tento nižší seminář pro středoškolské studenty byl založen roku 1951.

CNA Deutsch, německojazyčný zpravodajský partner CNA, uvádí, že to není poprvé, kdy Benedikt, který jako papež sloužil v letech 2005–2013, upozornil na úbytek povolání ke kněžství.

V pojednání z roku 2019 o krizi v církvi emeritní papež napsal: „Pokud jde o problém přípravy na kněžskou službu, dřívější podoba této přípravy se opravdu ve velkém hroutí.“

Zmínil, že po 2. vatikánském koncilu „byli v nemálo seminářích studenti přistižení při četbě mých knih pokládání za nezpůsobilé pro kněžství“.

Dodal: „Moje knihy byly ukrývány jako špatná literatura a čteny jen takříkajíc pod lavicí.“

CNA Deutsch uvádí, že v Německu počet kněžských ordinací klesl za posledních dvacet let o šedesát procent.

Roku 2019 tam bylo vysvěceno pouhých pětadesát kněží, což je rekordně málo. Když budoucí papež Benedikt XVI. přijal roku 1951 svátost kněžského svěcení, jen v samotné jeho mnichovsko-freisinské arcidiecézi bylo vysvěceno pětadvacet kněží.

CNA

SLOVO KNĚZE

Ztraceno v překladu...

Mnohokrát jsme mohli již číst či slyšet o tom, jak jsou křesťané v současném světě pronásledováni a jsou i organizace, které každoročně zveřejňují seznamy zemí. Mnohé země uváděné ve statistikách lze označit jako nedemokratické a tak jsme někdy ukolébáni dojemem, že nám pronásledování nehrozí. Ale pozornějším nemohlo uniknout, že i v zemích naší tzv. euroatlantické civilizace občas nepřátelé církve pomaloučku vystrkují růžky. Příkladem je mnoho, stejně jako nepřátel, kteří ovšem nenávisť maskují tolerancí všelikých menšin, korektností atp.

V mnoha farnostech se stále ještě konají na první pátky pobožnosti k Srdci Páně, jejichž součástí, kromě litanií, je též zsvětná modlitba, kterou se dobrovolně zasvěcujeme Pánovu Srdci. To také prosíme, aby k sobě přitáhlo i ty, kteří o Boží lásku nestojí. Mezi těmito „zbloudilými dušemi“ jsou zmiňováni ti, kteří Pána odmítli, dosud nepoznali, jeho přikázáními pohrdli, rozkolníci a bludaři.

V porovnání se starší verzí jsou však jaksi opomenuti pohané, muslimové a židé. Ti se „ztratili v překladu“ z češtiny do češtiny. Pro porovnání stačí Český kancionál (VII. Vydání z roku 1940) a jakékoli vydání současného Kancionálu.

Po nás křesťanech se často žádá, abychom byli vímaví k potřebám současného světa. Myslím, že jedna z nezákladnějších potřeb je stále stejná. Potřeba tohoto světa, aby, pokud možno, všichni jeho obyvatelé přijali Ježíše Krista za svého Pána a Mistra.

Možná je na čase, abychom zpět vrátili ony ztracené v překladu a k nim přidali i ty nové potřebné. Tedy „vznavače“ nejen falešných náboženství, ale i mnohých, dnešními „proroky“ hlášených, zaručených receptů na lepší nový svět, kde hlavním božstvem je – člověk, příroda, udržitelný rozvoj, kdejaká žoužel, planeta... – škrtněte, co se nehodí.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farnosti Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

PROČ JE SV. JOSEF PATRONEM A OCHRÁNCEM NENAROZENÝCH?

10 věcí, které byste měli vědět o sv. Josefu

Foto: Ashton Mullins / Unsplash

Papež František ustanovil, že od 8. prosince 2021 se bude slavit zvláštní Rok svatého Josefa, aby v něm všichni věřící v Krista mohli každý den upevňovat jeho příkladem svůj život z víry a v úplnosti plnit Boží vůli. Dosažení tohoto velmi žádoucího cíle podpoří v první řadě dar posvátných odpustků, který Apoštolská penitenciárie tímto dekretem, vydaným podle úmyslu nejvyššího pontifika Františka, dobrotivě uděluje pro celý Rok svatého Josefa. Plnomocný odpustek se uděluje za obvyklých podmínek (svátostné vyznání, přijetí eucharistie a modlitba na úmysl nejvyššího pontifika) věřícím v Krista, kteří se v duchu odvrátí od jakéhokoliv hříchu a budou se účastnit Roku svatého Josefa za okolností a způsoby, jak to určuje tato Apoštolská penitenciárie.

A co víte o sv. Josefu vy, abyste se mohli konkrétně inspirovat jeho příkladem? V tomto miniseriálu vám přináší-

me 10 věcí, které byste měli vědět.

4. Proč je sv. Josef patronem a ochráncem nenarozených?

Svatý Josef ochraňoval Marii a její nenarozené dítě, přestože Ježíš nebyl jeho biologickým synem.

Mezi mnoha tituly svatého Josefa získal během uplynulých 40 let na významu „sv. Josef, patron nenarozených“. Tento titul a patronát se nejvíce hodí pro svatého Josefa, protože se „rozhodl [Marii] opustit potají“, když se dozvěděl, „že počala dítě... dříve než se sešli“ (viz Mt 1, 18–19).

Zjevil se však anděl, který sv. Josefovi odhalil plán, který pro něj má Bůh, a povzbudil ho, „aby se nebál“. Svatý Josef poté dělal vše, co bylo v jeho silách, aby ochránil nenarozené dítě v Mariině lůně, stejně tak chránil Ježíše, když se narodil, před Herodovými vražednými úklady.

Sv. Jan Pavel II. zdůraznil roli sv. Josefa při ochraně nenarozených v kázání, jež pronesl v chrámu v polském Kaliszi. Josef z Nazareta, který zachránil Ježíše před Herodovou krutostí, se nám v tuto chvíli jeví jako velký zastávce obrany lidského života od okamžiku početí do přirozené smrti. Proto si přejeme svěřit lidský život Božské prozřetelnosti a svatému Josefovi, obzvláště život dosud nenarozených dětí v naší vlasti a na celém světě. Život má nedotknutelnou hodnotu a neopakovatelnou důstojnost především proto, že – jak jsme dnes slyšeli v liturgii – každý člověk je povolán k tomu, aby měl podíl na Božím životě. Svatý Jan píše: „Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.“ (1J 3,1) Sv. Jan Pavel II. ve svém kázání opakovaně zdůrazňoval povinnost každého člověka chránit život v lůně matky a hledat inspiraci u svatého Josefa. Připomeňme si slova Matky Terezy z Kalkaty... „největším ničitelem míru v současném světě je potrat. Pokud matka může zabít své vlastní dítě, co vás pak zastaví, abyste se nezabýjeli navzájem? Jediný, kdo má právo vzít život, je Ten, kdo ho stvořil. Nikdo jiný takové právo nemá: ani matka, ani otec, ani lékař. Žádná organizace, žádná konference, žádná vláda... Děsí mě, když pomyslím na všechny ty lidi, kteří zabíjejí své svědomí, aby mohli vykonávat potraty. Když zemřeme, staneme před Bohem, Tvůrcem života. Kdo vydá Bohu počet za miliony a miliony dětí, kterým nebylo dovoleno mít šanci na život, milovat a být milováno?... Dítě je ten nejkrásnější Boží dar rodině, národu. Nikdy tento Boží dar neodmítejme.“

Když je třeba bránit lidský život, obraťte se ke sv. Josefu!

*Aleteia.org
Překlad Pavel Štíčka*

K ROKU RODINY: AMORIS LAETITIA ANEB PRAVDA NEREZAVÍ

Letošní slavnost sv. Josefa zvolil papež František za datum zahájení Roku rodiny Amoris laetitia (19. březen byl zároveň pátým výročím vydání exhortace, k níž se titul odvolává, a rovněž výročím inaugurace Františkova episkopátu). Tento rok manželství a rodiny bude slavnostně ukončen na 10. světovém setkání rodin v Římě v červnu 2022. Protože se domníváme, že moudrost našich předků a dobré rady jsou stále aktuální a platné, chceme vás povzbudit citáty z knihovničky znovu odprášené:

Hlavní přednost manželství

Vše, co jsme dosud v manželství obdivovali, korunoval Bůh darem, který zastíňuje všechny ostatní přednosti. Kdo aspoň částečně pochopí tento dar, – neboť zcela jej pochopiti a oceniti nedovede nikdo, – zachvěje se v posvátném úžasu a neodolá, aby neslíbil: *Všecky svody světa ani všeliké hrozby mne nezlákají, abych znesvětil své manželství, byť jen stínem špatného smýšlení.* Lidská řeč nestačí vyjádřiti a oceniti tento dar, – dar ze všech nejvzácnější. Kde kdo musí se pokusiti, aby vnikl v jeho hlubiny. Který dar, která přednost je to? Viděli jsme, že Bůh udělil rodičům ze své stvořitelské síly tolik, aby mohli obrysy svého těla v úzkém spojení přenést na své dítě a v tomto novém životě jaksí sami znovu obživli. Avšak stvořiti duši k obrazu a podobenství Božimu, tedy s rozumem a svobodnou vůlí, může pouze všemohoucí Bůh. Jedině On dává dítěti duši a činí je takto podobným svému obrazu. A protože vše ostatní, čeho se dítěti dostává od rodičů, pochází od Boha, jest vlastně každé dítě spíše dítětem Božím než dítětem rodičů. Jaké zářivé štěstí prozrazují často slova: „Naše dítě,“ když jimi rodiče označují hodného syna nebo dobrou dceru! Jak zkrášlí a obnoví toto slovo lásku manželskou! Neboť sladká jsou pouta, která v bytosti dítěte tajuplně spojují rodiče a děti v jednu rodinu. Stvořitel vložil do bytosti dítěte duši sobě podobnou a tato podobnost jest jeho nejvyšším důstojenstvím; proto zaujímá dítě v rodině místo nejpřednější... a to také je příčinou, že rodiče se přibližují k Bohu tak, jako v celém pořádku Boží přírody neviděti. Jejich dítě jest současně dítětem Božím a dítě Boží současně jest dítětem jejich. Vyslovujeme to s posvátnou bázní – a přece je to úplná pravda.

P. HAMERLE, O. CSsR. a P. SCHROLLER, F. CSsR., *Chcete popravu neb opravu manželství, Brno: papežská knihtiskárna benediktinů rajhradských, 1906*

Text převzat se svolením z online knihovny <http://librinostri.catholica.cz>.

KATOLÍK SETRVÁVAJÍCÍ V TĚŽKÉM HŘÍCHU

Na své první mši, kterou jsem vysluhoval jako kněz, a od té doby i na všech ostatních, jsem se potichu modlil jednu ze dvou modliteb, kterou se modlí kněží po celém světě dříve, než přijímají Tělo a Krev Páně:

Pro tvou lásku tě prosím, Pane Ježíši Kriste, ať přijímání tvého těla a tvé krve není mým odsouzením, ale mou ochranou a lékem pro duši i tělo.

Tato modlitba evokuje slova sv. Pavla z 1. listu Korintským. Pavel zde církev vybízí, aby žila v opravdové víře, nerozpolceně a bezúhonně. Korintánům připomíná: „Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti Tělu a Krvi Páně. Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije“ (1. Korintským 11,27–29).

Tato slova o lásce církve k těm, kdo se odvažují přistoupit k oltáři, jsou plná péče a milosrdenství a Duch svatý nám je dal k ochraně a uzdravení. Obsahu-

jí však burcující varování: Kdo se hlásí k víře církve, musí žít tak, jak nám církev přikazuje, protože skrze svou církev nás Ježíš Kristus volá k pokání, odpuštění a svatosti. Přistupovat k Eucharistii jiným způsobem znamená odsuzovat se na oltáři Páně.

„Kdo se hlásí k víře církve, musí žít tak, jak nám církev přikazuje, protože skrze svou církev nás Ježíš Kristus volá k pokání, odpuštění a svatosti.“

Sv. Pavel ujišťuje o veliké moci Eucharistie, ale upozorňuje na to, jak nebezpečné je přijímat ji bez náležitého rozpoznání. Jde o svaté nebezpečí, které jde ruku v ruce s naší svobodou žít konzistentně, či nekonzistentně, žít v souladu s Boží pravdou a pravdami církve, nebo ne. Říkat a slyšet tuto pravdu může být těžké, ale láska mluví pravdu. Přistupovat k Eucharistii lehkovážně a beze strachu z možného odsouzení znamená dávat v sázku svou věčnou spásu.

My biskupové však dnes o odsouzení moc nemluvíme. Vytvořili jsme si téměř výlučnou pedagogiku přijetí. Jistě, všichni jsme povoláni k tomu, abychom se navzájem milovali mocnou láskou a uváděli nezasvěcené a hříšníky do tajemství nekonečného Božího milosrdenství. Tato láska se však v určitých ohledech stala povrchní. Láska opravdu je milosrdná, avšak ryzí láska je také pravdomluvná. Ježíš nám ve své službě dává mnoho příkladů: Petr a apoštolové, žena přistížená při cizoložství, Zacheus a Samaritánka. Láska uznává, že odsouzení je v dosahu. Uvědomuje si, že k oltáři a Eucharistii je nutno přistupovat s bází před Hospodínem.

Tyto úvahy zde předkládám po mnohých modlitbách a přemýšlení o stavu církve v těchto náročných dobách. V posledních letech se obrovská pozornost věnuje politice, ekonomice, ekologii a globálnímu zdraví. Většina naší spo-

Foto: Jakub Serych / Člověk a Víra

lečnosti žije ve světě prosyceném zprávami o aktuálním dění. Dokonce i církev, včetně nás biskupů, jako by věnovala větší pozornost občanskému a fyzickému uspořádání než nadpřirozeno. To všechno je sice dobré a mělo by to být vážně promyšleno, ale nespočívá v tom účel, pro jaký jsme byli stvořeni, účel, pro který existuje Církev – podílet se na poslání Krista vykupitele a přivádět duše ke spáse a věčnému životu.

„K oltáři a Eucharistii je nutno přistupovat s bázní před Hospodinem.“

Otázky ohledně správného přijímání Eucharistie jsou často spjaty s politickými úvahami: Jak může církev v přepolitizovaném světě nejlépe dosvědčovat pravdu o své vlastní podstatě? Nebudou biskupové, kteří používají konzistentní, jasné a srozumitelné svědectví, odhánět věřící z církve? Nebude takové jednání využito k politickým účelům? Pro naši moderní společnost to jsou nesnadné otázky, ale zároveň celý problém zkruslují.

Otázka věrnosti podstatě Eucharistie se netýká především církevního práva nebo náležitě kázně, byť ani to bychom neměli přehlížet; jde tu spíš o lásku, křesťanskou lásku vůči bližnímu. Sv. Pavel jasně píše, že pokud někdo přijímá Tělo a Krev našeho Pána nehodně, ohrožuje tím svou duši. Toto platí pro každého

katolíka, ale zvláště závažné to je v souvislosti s falešným svědectvím, které mnozí veřejní činitelé někdy podávají ohledně nejzákladnějších pravd o člověku.

Když Církev bagatelizuje nebezpečí nehodného přijímání Eucharistie, neprokazuje náležitou lásku těm, kdo dál ohrožují svou duši. Výměna věčného života za „uctivost“ a „zdvořilostní povinnost“ není dobrý obchod a jako biskup nemohu zůstat mlčet, když lidé, které jsem povolán milovat, potenciálně ohrožují svou věčnou duši. V soudný den budu tázán, jak jsem svým bližním projevoval lásku, a nechci být nucen odpovídat, že jsem zanedbával kázání Božího slova a učením církve, protože takové projevy lásky byly nepopulární, nepohodlné a nebyly v dané době pokládány za důležité.

„Biskupové, stejně jako věřící, by měli mít jasno v tom, že pokud neprojevujeme lásku těm, kdo nechtějí slyšet pravdy naší víry, dopadá na nás odsouzení.“

Pečovat o duše, jež mi byly svěřeny, je také definice mé služby. Biskupové, stejně jako věřící, by měli mít jasno v tom, že pokud neprojevujeme lásku těm, kdo nechtějí slyšet pravdy naší víry, dopadá na nás odsouzení.

Veřejná povaha Eucharistie také ovlivňuje, jak Církev řídí účast na ní. Kodex kanonického práva o přijímání Svátosti oltářní uvádí, že „rovněž se nepřipustí ti, kdo tvrdošíjně setrvávají ve

zjevném těžkém hříchu“ (Kán. 915). Pravidla ohledně Eucharistie jsou stanovena v zájmu věřících a existují pro uchování autentičnosti a tajemnosti setkání, k němuž zde dochází se vzkříšeným Kristem. Existují proto, že Církev miluje každého člověka, touží po tom, aby každý dosáhl cíle, k němuž byl stvořen, spojení s Bohem. Církevní právo a láska se vzájemně nevylučují. Samotné Ježíšovo učení o Eucharistii bylo od samého začátku výzvou. Janovo evangelium (J 6,52–69) popisuje, jak ohlášení Eucharistie vyvolalo mezi Ježíšovými následovníky takové pozdvižení a rozdělení, že ho mnozí následovat přestali. Ježíš jim z pastýřské citlivosti nebránil odejít a nežádal od nich, aby zůstali. Místo toho je nechal jít, protože účast na Eucharistii („jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev“) vyžaduje určitý souhlas víry a určitou konzistentnost v životě daného člověka, jak to církev učí už od prvních století. Tento souhlas víry vidíme v Petrově odpovědi, když se Ježíš apoštolů zeptal: „I vy chcete odejít?“

Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží“ (J 6,69).

Otázka svědomí

Dnes často slyšíme o nadřazené roli svědomí při rozhodování člověka ohledně Eucharistie. Svědomí však žádné rozhodnutí neomlouvá jen proto, že si daný člověk učiní osobní úsudek o tom, co je dobré a co ne. Svědomí musí být náležitě formováno, aby dokázalo správně rozpoznat mezi dobrem a zlem. Dobře formované svědomí vede lidské srdce, vůli a mysl k tomu, aby se podřizovaly vůli našeho milujícího Otce. Musíme také pochopit, že pokud svědomí není formováno, může se mýlit a nikdy by nemělo odporovat Božímu zákonu. Co je dobré a zlé, určuje Bůh, nikoli lidé, byť jsou případně i společensky jakkoliv vlivní. Stačí se podívat na minulá století, abychom viděli, co mohou způsobit špatné vlády, když prohlašují zlo za dobro: Podívejte se na příklady nacistického Německa a komunistických režimů.

Jako biskup jsem povinen pomáhat věřícím v mé péči správně formovat jejich svědomí. Jsem povolán řídit se tímž

Foto: Fidorka Kohoutova / Člověk a Víra

postupem, jaký Pán předkládá svým učedníkům v Matoušově evangeliu:

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. (Mt 18,15–18)

Tuto zodpovědnost beru velice vážně, a právě proto jsem nucen zabývat se omylem, že k svátosti oltářní může přistupovat každý pokřtěný katolík, který o to stojí. Nikdo z nás není oprávněn přicházet k Hospodinovu oltáři, aniž by řádně zpytoval své svědomí a činil náležité pokání, pokud se dopustil vážného hříchu. Eucharistie je dar, nikoli právo a nehodným přijímáním se posvátnost tohoto daru jenom znevažuje. S ohledem na způsobené veřejné pohoršení to obzvlášť platí v případě veřejných činitelů, kteří svým vládnutím zatrvzele porušují přirozený řád, zejména ve významné problematice umělých potratů a eutanazie, usmrcování nevinného života i dalších činů, jež odporují učení církve o důstojnosti života.

Je sice pravděpodobné, že mnozí – příliš mnozí – přijímají eucharistii ve stavu objektivní oddělenosti od Boha, ale veřejní činitelé, kteří otevřeně a odhodlaně žijí ve stavu vážného hříchu, nesou ještě větší zodpovědnost. Jejich příklad uvádí druhé do hříchu a zvyšuje nebezpečí odsouzení, které je může postihnout, až stanou před Bohem. Pokud je církev opravdu miluje, což je pravda, pak je víc než vhodné volat je k tomu, aby se skrze pokání vrátili do důvěrného vztahu s každou osobou Trojice, dřív než budou přijímat Ježíšovo tělo a krev způsobem, který ohrozí jejich věčnou spásu.

Mluvit pravdu jako projev lásky

Obávám se, že mnozí pokřtění katolíci neberou eucharistii vážně, protože neberou vážně hřích, a to je z velké části chyba špatné katecheze, kterou jako biskupové pozorujeme až příliš dlouho. Když se s eucharistií nakládá v naší liturgii nedbale, při zpovědi se bagatelizuje a v kázáních se opomíjí, není divu, že ohledně její posvátnosti panuje zmatek. V konečném důsledku tu jde o další selhání v křesťanské lásce. Opravdová láska je vždy plná soucitu, něhy a pravdy. Milovat svého bližního znamená toužit po

tom, aby žil v nádherné pravdě mše svaté a skutečné přítomnosti našeho Pána. V tomto ohledu nesou duchovní za nesprávné přijímání eucharistie ještě větší zodpovědnost.

„Jako biskup jsem povinen pomáhat věřícím v mé péči správně formovat své svědomí.“

Když Ježíš odsuzuje ty, kdo slyší Boží slovo, ale nejednají podle něj (Lk 6,46–49), předpokládá, že se evangelium hlásá. Ne-pochybně tu jsou ti, kdo vědí, co církev učí, a odmítají to (například učení církve o posvátnosti života nebo pravdu o přirozeném manželství), ale jiní evangelium neslyší, protože ho církev nehlásá účinně.

Tento okamžik sebezpytování církve, zda postupuje v souladu s podstatou eucharistie, je pro mě a všechny ostatní biskupy příležitostí k tomu, abychom se nově zavázali k neapologetickému kázání Ježíše Krista. Naše kostely nezaplňují tlumení evangelia, nýbrž hluboká, autentická víra v Ježíše, zakotvená v naší osobní lásce k němu jako k našemu Pánu a spasiteli. Takový příklad nám dávají svatí. Ukazují nám, jak víra v Ježíše vede k radikální poddanosti Otcově vůli, nehledě na politické či společenské důsledky, ať to stojí cokoli, jak to vidíme u dnešních mučedníků.

Modlím se, aby mě a církev vedl Duch svatý ke konzistentnímu životu, jehož zdrojem a vrcholem bude eucharistie a víra v Ježíše. Kéž nás to všechny vede k pokoji mysli a těla a k lásce vůči našim bližním, nehledě na cenu, abychom mohli tady na zemi zakoušet radost z evangelia – a žít v nebi společně.

Samuel J. Aquila
America: The Jesuit review
Přeložila Alena Švecová

Samuel J. Aquila
arcibiskup Denveru

CÍRKEV, KTERÁ PŘEŽILA KOMUNISTICKÝ ÚTLAK, NEMÁ EXOTICKÉ NÁPADY

Rozhovor s Vinkem kardinálem Puljićem

Když jej svatý Jan Pavel II. 26. listopadu 1994 přijal do kardinálského sboru, byl tehdy devětačtyřicetiletý Vinko Puljić nejmladším kardinálem. Dnes je Vinko kardinál Puljić arcibiskupem ve Vrhbosně (Sarajevu). Arcibiskupství Sarajevo vzniklo v 7. století. Roku 1881 bylo obnoveno jako biskupství. Arcibiskupství leží na východě země a hraničí na severu s Chorvatskem, na východě se Srbskem a na jihu s Černou Horou. Diecéze zahrnuje území Bosny a Hercegoviny a Republiky srbské. Arcibiskup Puljić je nejen pastýřem své diecéze, ale také jakožto kardinál i členem Kongregace pro evangelizaci národů a Papežské rady pro mezináboženský dialog. V prosinci 2020 nyní pětasedmdesátiletý arcibiskup prodělal vážné onemocnění COVID-19. Iniciativa „Maria 1.0“ vedla s kardinálem Puljićem rozhovor. Interview zprostředkoval Thommy M. Schott a překládala jej Dinka Mihic. Otázky kladla ředitelka iniciativy Maria 1.0 Clara Steinbacher.

Maria 1.0: Vaše Eminence, v prosinci 2020 jste musel být kvůli infekci koronaviru ošetřován v nemocnici. Jak se dnes cítíte?

Kardinál Puljić: Jsem vděčný Bohu, že jsem se do nemocnice dostal včas. Narazil jsem na velmi zodpovědné lékaře a zdravotnický personál. Koronavirus jsem přestál dobře, přesto mám ještě následky. Obdivoval jsem zdravotnické pracovníky, kteří navzdory velkému vytížení byli vždy trpěliví ke všem pacientům. Nejsem stejný jako před nákazou koronavirem, ale jsem vděčný Bohu, že mohu řádně plnit své povinnosti.

Katoličtí Chorvaté jsou nejmenší ze tří národnostních skupin ve vaší vlasti. Jak byste popsal situaci katolíků v Bosně a Hercegovině čtvrt století po skončení války?

Daytonská dohoda sice ukončila válku,

ale nevytvořila spravedlivý mír. Dayton dělí Bosnu a Hercegovinu na dvě části. V jedné části, Republice srbské, jsou legalizovány etnické čistky a nežijí tam téměř žádní katoličtí Chorvaté. V druhé části, Federaci Bosny a Hercegoviny, v níž žijí Chorvaté a Bosňané, tvoří Bosňané většinu. Lidé jsou nejistí a frustrování. I ti, kteří přežili válku, nyní odcházejí ze země. Bohužel nebyla nastolena rovnost všech tří národů, které v zemi žijí, a neplatí tu ve všech oblastech stejná práva.

Když navštívíte mši svatou v chorvatské farnosti zde v Německu, všimnete si, že kostel je plný a mezi věřícími jsou zastoupeny téměř všechny generace. Je katolická církev ve vaší vlasti živější než například v Německu?

V průběhu dějin našli naši katolíci ve víře oporu a zdroj síly. Pokud dnes opouštějí zemi svých předků, nesou si s sebou víru otců, v níž vyrůstali a pro kterou obzvláště v komunistickém období hodně trpěli. Starší generace bude touto vírou žít, ale ti mladší se rychle přizpůsobí prostředí, do kterého přijdou, protože tam chodí do školy a veřejné mínění ovlivňuje jejich pohled na svět.

Mnozí říkají, že Panna Maria prokázala Bosně velikou milost svou přítomností v Medžugorje. Co pro vás osobně znamená toto poutní místo?

V průběhu dějin byl náš národ velmi zbožný a ctil obzvláště Pannu Marii. Věřím, že neexistuje dům, kde by nebyl na zdi obrázek Panny Marie. Máme několik míst, která se postupem času stala svatyněmi Matky Boží. Lidé tam rádi chodí činit pokání a dodržují své sliby. Medžugorje je pravděpodobně největší zpovědnice v EU, kam se mnozí přicházejí modlit k Panně Marii, činit pokání

Mons. Vinko Puljić. Foto: Arbeitsbesuch Bosnien&Hercegovina / flickr

a skládat sliby. Nacházejí tam útěchu ve víře a schopnost nést ve svém životě kříž.

Katolická církev v západní Evropě se nachází ve velké krizi. Některé svátosti, například svátost pokání, jsou doslova opomíjeny. Obzvláště v Německu proti sobě stojí takzvaní reformátoři a katolíci věrní učitelskému úřadu. Jak hodnotíte jakožto kardinál univerzální církve současný vývoj?

Vzkříšený Kristus je středem naší víry. Svatý Pavel nás vyzývá, abychom se připodobňovali Kristu. Ale v tomto současném sekularizovaném duchu se všechno překroutilo. Požadujeme po Kristu, aby se přizpůsobil. U nás máme takové pořekadlo: Pokud nejednáš tak, jak smýšlíš, začneš smýšlet tak, jak jednáš. A přesně to se děje v duchu relativismu a sekularismu. Stále si velmi dobře pamatujeme, jak komunisté požadovali, abychom se oddělili od jedné svaté katolické a apoštolské církve. Blahoslavený Alojzije Stepinac za to zaplatil vysokou cenu, protože zůstal věrný jednotě církve.

„Synodální cesta“ v Německu se zabývá otázkami, jako je kněžství žen nebo zrušení povinného celibátu. Zajímají tyto otázky také katolíky v Sarajevu?

Církev, která přežila komunistický útlak, nemá takové exotické nápady. Takové postoje ve skutečnosti naše věřící urážejí a udivují. Nerozumíme církvi, pro kterou je oběť cizí slovo a kde je Ježíš bez kříže. Diskutovat lze o jakémkoli tématu, ale na základě evangelia a nikoli na základě sekularismu a relativismu. Šíření takovýchto myšlenek v životě církve usnadnila náboženská svévole, ale my se musíme vrátit k původnímu evangeliu.

Rozmíška mezi německými místními církvemi a Vatikanem ohledně formulace učení je veřejností vnímána jako spor. Mnoho katolíků se obává církevního rozkolu. Vy jste byl též předsedou biskupské

konference. Jaké řešení byste svým německým spolubratřím navrhl?

Zbývá mi jen modlit se k Duchu svatému, aby osvětlil každého z nich osobně a všechny společně, obzvláště ty, kteří vedou církve v Německu. Kéž by Boží záležitosti byly na prvním místě. Nechtěl bych vystupovat jako soudce, ale takovéto názory nemohu přijmout.

Udělá si papež František jednoho dne osobní představu o církvi v Německu?

Nikdo z nás nemůže ovlivnit to, co bude papež dělat. Pokud se mě zeptá na můj osobní názor, jasně mu před oči postavím obraz trpící církve.

Vaše Eminence, jste členem Kongregace pro evangelizaci národů. Je v Evropě zapotřebí nová evangelizace, nebo vzhledem k rozšířenému ateismu již není misie vyžadována?

Kvůli svému zdravotnímu stavu se již

práce v kongregaci neúčastním. Věnuji se jak této místní církvi, tak církvi v Bosně a Hercegovině. Zároveň se mé funkční období pomalu chýlí ke konci a já doufám, že zůstanu věrný pravé víře, v níž žiju déle než 75 let.

Svatý otec vyhlásil Rok svatého Josefa. Co pro vás svatý Josef znamená?

V této krizi rodin, zejména v krizi otcovství, je Rok svatého Josefa úžasnou pobídkou k obnovení důstojnosti otcovství v rodině a společnosti. Každý rodič, dokud putuje po této zemi, by měl prokázat, že si zaslouží důvěru, kterou mu Bůh svěřil.

Mnohokrát děkujeme za rozhovor.

Děkuj za důvěru.

Clara Steinbacher
mariaeinspunktnull.de
Přeložil Pavel Štíčka

JE KATOLICISMUS „RASISTICKÝ“ – A KDO JE VLASTNĚ KATOLÍK?

Tato úvaha by klidně mohla pokračovat: Všichni víme, že v církvi existují různé tábory. Mnohé z těch, které se nazývají progresivní či liberální, si přejí změny věroučných pozic v klasických oblastech, které vzbuzují rozruch, jako například svěcení žen, sexuální morálka, celibát, vedení církve.

A jelikož je zřejmé, že se svými požadavky na změnu se již nevejdou do rámce aktuálně platné nauky, hovoří o „dalším vývoji“, protože v nauce přece vždy docházelo k vývoji. Často už však nezmiňují skutečnost, že o možnosti či nemožnosti dalšího vývoje v naší církvi nakonec rozhodoval učitelský úřad – a tím také v posledku říkal a dodnes platně formuluje, co je součástí katolického vyznání a co nikoli.

Nové, neustále opakované pravidlo víry zní: Přece nebudete druhému upírat, že je katolík.

Tato rada bude pravděpodobně převážně ignorována, protože své vlastní přesvědčení přece tak rádi stavíme nad to církevní a sami sebe vidíme vždy jako katolíky. A spousta z těch, o nichž tu hovořím, si na své živobytí vydělává v církvi. Jsem proto přesvědčen, že v podzemí se bude šířit a masivně bránit další nové pravidlo víry. A to zní: V žádném případě nesmíš druhému upírat, že je katolík. Tato věta je nyní často vyslovována s takovou vehemencí údajné objektivity a morálky, že vzniká dojem, jako by šlo o skutečné dogma současné odborné rozpravy.

Dovolte mi k tomu osobní poznámku: Ano, samozřejmě vždy docházelo k vývoji nauky – a její vývoj mě také zajímá, pokud umožňuje nové a hlubší pochopení toho, jak v dnešní době přijmout evangelium, žít podle něj a hlásat ho ve světě. Stále však důvěřuji učitelskému

úřadu a s ním i církvi jako celku, že je větší než já a že její obzor je širší než ten můj. Kromě toho je potvrzeno Písmem i tradicí, že Petrově nástupci bylo dáno charisma, které mimořádným způsobem slouží k zachování jednoty a vnitřní integrity víry. Proto se právě tímto orientuji při utváření svého vnitřního přesvědčení a při debatách mezi kritiky a loajálními katolíky, kdo nebo co je církve a co učí.

Obklopen neúctou

Nyní se samozřejmě stále více ukazuje, že se naléhání liberálnějších sil na „vývoj“ postupně proměňuje ve skutečnou neúctu k učitelskému úřadu, na kterém my biskupové máme podíl. A přitom je zřejmé, že v mnoha případech ani nečekají na rozhodnutí učitelského úřadu, ale spokojeni budou až tehdy, až se učitelský úřad bude řídit vlastními přáními a přesvědčeními. A takovýto přístup by podle

Biskup Stefan Oster SDB a Missio–President Mons. Wolfgang Huber na setkání s kardinálem Théodore–Adrien Sarrem (Senegal). Foto: Bischof Stefan Oster / Facebook

mého názoru skutečně nebyl katolický. G. K. Chesterton v tomto smyslu poznamenal: „Nepotřebuji církev, která mi bude říkat, že se mýlím, když vím, že se mýlím. Potřebuji církev, která mi řekne, že se mýlím, když se budu domnívat, že mám pravdu.“

Nejnovější výrok římského učitelského úřadu jako objasňující odpověď na důležitou otázku velká část církve v naší zemi jednoduše odmítla – obvykle s poznámkou, že není teologicky ani sociologicky na výši, a proto vlastně ani nestojí za to se s ním více zabývat. Jako kdyby ti, kdo v Římě připravují takovéto texty – včetně papeže, který je schvaluje –, byli lidé, jejichž obzory rozhodně nejsou větší a širší, ale v každém případě užší a menší než všech těch, kdo si už dlouho přejí to, co nazývají „vývojem“ – a už nikdy by od něj neustoupili, i kdyby učitelský úřad definitivně rozhodl jinak, což se již stalo ohledně možnosti svěcení žen.

Příslušnost k církvi je určena obsahem víry

Ve skutečnosti naše církve již téměř 2000 let na koncilech nebo prostřednictvím papežských rozhodnutí určuje, co je katolické a co není – a tím zajišťuje jednotu víry. Znovu a znovu pak v minulosti následoval výrok, kdo je kvůli obsahu (!) svého přesvědčení v „anathema“, tedy v „klatbě“, v „zavrže-

ní“ a podobně – záleží na tom, pro jaký překlad se rozhodneme. Ale vždy bylo jasné: Církev stanovovala, že určitá odlišná přesvědčení vedou k tomu, že se daný člověk vyloučil z komunity, kterou utváří společná víra s konkrétním obsahem. Druhý vatikánský koncil se praxe *anathema* z dobrých důvodů vzdal – aniž by však předchozí praxi prohlásil za neplatnou. Poslední koncil také chtěl – podle zahajovací řeči papeže Jana XXIII. – napravit omyly a vysvětlit ryzí tradovanou pravdu. Ale nově, hlouběji, za pomoci prostředků milosrdenství – a s menší přísností.

Katolíci věrní učitelskému úřadu jsou rasisté?

Vzhledem k tomu, že se v německé církvi ukazuje, že většina věřících spolu s některými biskupy, mnozí akademičtí teologové a pastorační pracovníci chtějí řešit takzvaná dráždivá témata ve stylu liberálnějších pozic, přechází řada jejich protagonistů do stále silnějšího a nestydatějšího protiútoků. „Katolické“ je podle všeho přesně to, co si myslí oni – a rozhodně už ne to, co říká učitelský úřad.

Například tübingská profesorka dogmatiky Johanna Rahnerová nedávno označila katolíčky a katolíky, kteří v otázce svěcení žen zůstávají věrní magisteriu – tedy včetně papeže, za „rasisty“, alespoň pokud souhlasí znění zprávy KNA,

na kterou navázal portál *katholisch.de* článkem se senzačním titulkem. Tím by se paní Rahnerová připojila k rostoucímu sboru těch, kteří nyní tak rádi tvrdí, že církve ve skutečnosti rozdělují ti, kdo se z úcty k učitelskému úřadu a z vlastního přesvědčení drží skutečného katolického učení a hlásají ho. Rád bych se otázel: Jaký účinek má takovéto použití termínu „rasismus“ na lidi, kteří jsou skutečnou obětí rasismu?

Obrácené poměry?

Ocitáme se tak v bodě, kde dochází k pravému opaku. Široce sdílené a důrazně opakované nové pravidlo víry zní: Nikomu by nemělo být dovoleno, aby druhým vysvětloval, že to, co říká, není katolické. Na druhou stranu ti, kdo si myslí, že jsou ve většině, nyní mohou bez ostychu obviňovat věřící, kteří jsou věrní platnému učení, z rozdělování církve a dokonce je nazývat rasisty. A samozřejmě neberou vůbec žádný ohled na skutečnost, že pozice, které se zdají mít v Německu většinu, v žádném případě nesdílí většina věřících ve světě. I tento občas pohrdavý pohled na univerzální církve pro nás není historicky nijak nový a nepřinášel vždy pozitivní důsledky.

Zvláštní svět

Co však působí téměř groteskně: My biskupové, kteří jsme především odpovědní za katolické učení a také to slavnostně slibujeme, umožňujeme svým souhlasem využívat příjmy z církevní daně na financování určitých médií, a tím dovolujeme, abychom na této scéně byli sami (domnívám se, že jsem byl míněn přinejmenším já) označováni jako „rasisté“ – aniž by někdo vážněji oponoval nebo aniž by se členové redakce při veškeré své novinářské svobodě vůbec zamysleli nad tím, co produkují. My biskupové jsme také spoluzodpovědní za to, kdo smí vyučovat na našich fakultách katolickou teologii. Zvláštní svět, že? Každopádně jsem toho názoru, že by to stálo za debatou.

Co bych však nechtěl: Aby se o tomto mém textu nyní hovořilo pouze nenávistně nebo extrémně polemicky. Možná se v něm skrývají zásadní otázky: Jak vlast-

Benedikt XVI. a biskup Stefan Oster SDB. Foto: Bischof Stefan Oster / Facebook

ně chápeme katolickou církev a závaznost obsahu víry? Co může a má dělat učitelský úřad? Nebo kde jsou hranice svévole při výkladu toho, co považujeme za evangelium? A konečně: Kde jsou v našem diskursu verbální hranice a co je skutečně „rasistické“ a kdo doopravdy „rozděluje“ církev?

A zde je původní zpráva Katolické tiskové agentury:

Teoložka: Pouze „rasisté“ jsou proti rovným právům žen v církvi.

Stuttgart (KNA) Ten, kdo nehájí rovnoprávnost žen v církvi, je podle názoru teoložky Johanny Rahnerové „rasista“. Je nepřijatelné hovořit o stejné důstojnosti žen a mužů, ale nepřiznávat jim stejná práva. Katolická církev však momentálně zastává opačný trend. Profesorka doslo-

va prohlásila: „Ten kdo nic nedělá, také koná.“ Existuje „povinnost vzdorovat“. Rahnerová, která je předsedkyní Konference katolických teologických fakult, požaduje nové kanonické právo, které by zaručilo zrovnoprávnění žen uvnitř církve.

Současné problémy nelze pomocí nynějšího platného kanonického práva vyřešit, řekla Rahnerová ve Stuttgartu. Kanonické právo není kompatibilní s ústavou Spolkové republiky. Pokud by stál vůči katolické církvi používal kritéria, která používá při jednáních s islámskými sdruženími, měla by církev v ruce „špatné karty“. Rahnerová vystoupila na ženském fóru, na které pozvala vedení diecéze Rottenburg–Stuttgart a kněžskou radu ve Württembergu. Stuttgart-

ský děkan Christian Hermes na této akci prohlásil, že se církev nenaučila, jak se vyrovnat s lidskými právy v moderní době. Církev se ocitla v „dramatické slepé uličce“. Katolická debata o reformě známá jako Synodální cesta ztroskotá, uvedl Hermes.

Rottenburský generální vikář Clemens Stroppel je také podle některých vyjádření unavený z toho, „že je nutné toto téma řešit každý den“. V sázce je zvěstování víry. Rottenburský biskup Gebhard Fürst znovu vznesl požadavek, aby ženy mohly být svěceny na diákonky. K tomu však nelze přistoupit bez souhlasu univerzální církve. Mluví diecézní rady Johannes Warmbrunn vidí „možnosti“, které lze využít. Platí zásada: prostě konejte. Nemělo by dojít k tomu, že všichni reformně orientovaní křesťané opustí církev. Na akci se mimo jiné diskutovalo o tom, zda by ženy mohly udělovat svátost křtu a pomazání nemocných nebo působit jako asistentky při uzavírání manželství.

*Mons. Stefan Oster SDB
stefan-oster.de
Přeložila Alena Švecová*

*Mons. Stefan Oster SDB
85. pasovský biskup*

POLITIZACE EUCHARISTIE

Časopis *America* v rámci pokračující série *Rozhovor s americkými médii* zveřejnil článek od arcibiskupa Samuela Aquilly „Má-li církev žít v souladu s podstatou eucharistie, musíme být ochotni postavit se katolíkům setrvávajícím v těžkém hříchu“.

Arcibiskup Aquilla argumentoval, že podstata eucharistie vyžaduje, aby ti, kdo ji přijímají, včetně katolických politiků, zůstávali v obecnství s církvi. To zna-

mená, že se musí držet základního teologického a morálního učení církve. Pokud to nedělají, neřídí se slovy sv. Pavla: „Kdo by tedy jedl tento chléb a pil tento kalich nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Nechtě každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije“ (1. Korintským 11,27–29).

Několik hodin po zveřejnění článku arcibiskupa Aquilly mu kardinál Blase Cu-

pich napsal dopis, v němž jeho článek kritizuje. Kardinálova kritika rozhodně nevyvrací podstatu toho, co arcibiskup Aquilla napsal, byla jen nástrojem k vyjádření jeho nelibosti. Přesto tento dopis posloužil k dobrému, protože arcibiskupovi umožnila napsat „vysvětlení“, jež mělo zabránit jakýmkoli nejasnostem ohledně toho, co svým článkem myslel. Zároveň tak mohl vyjádřit svůj názor ještě důrazněji.

Foto: © Michal Klečka / Člověk a Víra

Tato výměna mezi arcibiskupem Aquillou a kardinálem Cupichem však spadá do širší debaty o tom, zda nabízet eucharistii katolickým politikům, i když je o nich známo, že schvalují a podporují chování, jež je v rozporu s učením církve, jako například umělý potrat, antikoncepci, eutanázi, „manželství“ osob stejného pohlaví a různé formy genderové ideologie.

Někteří katoličtí biskupové tvrdí, že by se těmto katolickým politikům přijímání odvírat nemělo, aby se tím eucharistie nevtahovala do politických sporů. K politizaci eucharistie však dochází už tím, když se katolický politik dostaví k svatému přijímání, ačkoli dobře ví, že to je v rozporu s učením církve. Ti, kdo jsou objektivně ve stavu smrtelného hříchu nebo nesouhlasí se zásadním dogmatickým či morálním učením církve, případně prosazují opačná stanoviska, nesmějí přijímat Ježíšovo tělo a krev, neboť toho nejsou hodni.

Když tedy tito katoličtí politici přicházejí k přijímání, podle všeho využívají – a zneužívají – eucharistii k politickým cílům – aby se ukázali jako „oddaní“ katolíci. To je paradoxní hned na třech rovinách.

Za prvé ti, kdo jsou nezpochybnitelně oddanými katolíky, se tak nepotřebují označovat – každému je zřejmé, že jimi jsou. Všichni vědí, že věří všemu, co církev učí, dodržují to a dokonce to také propagují. Když zhřeší proti Božím příkázáním, jak je vyučuje církev, jdou ke zpovědi, rozhodnou se napravit svůj

život a takto získají svátostné odpuštění. Takoví katolíci jsou oddaní, aniž by to potřebovali vytrubovat.

Za druhé, když se politik, který s učením církve nesouhlasí, prohlašuje za oddaného katolíka, ihned vzniká dojem, že něco není v pořádku. Katoličtí politici zdůrazňují svou oddanost – a jejich stoupenec toto vyhlášení znovu a znovu opakuje –, protože na jejich chování je něco podezřelého.

Navzdory tomu všemu se však tvrdí, že tu žádný problém není. Zmínění politici sice možná schvalují a podporují interrupce, stejnopohlavní vztahy apod., NICMĚNĚ to jsou „oddaní“ katolíci. Jak svou oddanost projevují? Chodí k svatému přijímání! Paradoxně tedy dělají přesně to, co by žádný opravdu oddaný katolík nikdy neudělal. Svým projevem „oddanosti“ – přijímáním eucharistie – názorně předvádějí, že jim pravá katolická oddanost chybí.

Třetím paradoxem je, že se touto šarádou nedá ošálit nikdo jiný než snad daný politik, podléhající sebeklamu. Věrní katolíci vědí, že mezi tím, co tito katoličtí politici zastávají, a tím, že chodí k svatému přijímání, je nesmiřitelný rozpor. A vnímají, že eucharistii tu politizuje právě katolický politik, který odporuje učením církve.

Motivace takových kroků může být různá. Základním motivem je do určité míry samotná politika. Být zbožným je v Americe stále ještě pokládáno za přínos – získává to hlasy. Hlasy lze získat také

zastáváním a prosazováním nekatolického programu. Tyto postoje si samozřejmě protřeští, ale politici ostatně nejsou známi svou konzistentností.

Může to však mít i jeden hlubší motiv. Člověk sice třeba zastává a prosazuje, co je s katolickou vírou v rozporu, ale v hloubi srdce a myslí může mít neodstranitelnou víru, že Ježíš je jediný Spasitel a že katolická církev je jediná pravá. Být „katolíkem“ je tedy nezbytné pro jeho spásu, neboť přijímat Ježíše v eucharistii znamená být v opravdovém spojení s tím, kdo zachraňuje.

Takový člověk se tedy prohlašuje za oddaného katolíka a přijímá eucharistii v naději, že to nějak, jednou vyjde. Takový přístup má nebezpečně blízko k sentimentální „katolické“ pověrčivosti – což je nešhovivavější vysvětlení toho, proč katoličtí politici odporující učením církve trvají na tom, že budou přijímat eucharistii.

Nejvíce by církev měla znepokojovat skutečnost, že takoví katoličtí politici nejenže zastávají řadu názorů, jež jsou v rozporu s katolickou vírou, ale prostřednictvím zákonů, které navrhuje a schvalují, také aktivně útočí na katolickou církev, jíž jsou údajně oddaní.

Konečně v celém tomto klamu nelze popřít ani působení ďábla. To hlavně on si přeje vtahovat eucharistii do politiky – redukovat ji na politický marketing. Nic nemůže být víc zavádějící než „oddaní“ katoličtí politici páchající v katolické církvi spoušť a katoličtí biskupové, kteří takové ďábelské chování schvalují.

Katoličtí věřící se tedy musí modlit nejen za obrácení takzvaných „oddaných katolických“ politiků, nýbrž také za Hospodinu ochranu jeho svaté církve.

*P. Thomas G. Weinandy, OFM Cap
The Catholic Thing
Přeložila Alena Švecová*

*Rev. Dr. Thomas Gerard Weinandy,
OFM Cap
kněz a teolog*

KOSTI KATOLICKÝCH MUČEDNÍKŮ BYLY 150 LET PO JEJICH NALEZENÍ NA PŮDĚ IDENTIFIKOVÁNY

Tato záhada mátlá badatele téměř sto padesát let. Roku 1878 byla na půdě ve velšském městě Holywell nalezena dřevěná schránka. Obsahovala dvě lebky a shluk dalších kostí, zabalené do plátna.

Jan Graffiusová je kurátorka sbírky Stonyhurst Collections, výjimečného souboru ostatků katolických mučedníků ve Stonyhurst College v Lancashire v severozápadní Anglii. Domnívá se, že záhadu konečně rozluštila.

„Výchozím bodem je podívat se na důkazy, které máme před sebou,“ objasňovala v rozhovoru pro CNA. „Máme tu tedy dvě lebky. Jedna má v mozkovně díru a mnohé z kostí, které k těm lebčkám patří, vykazují známky toho, že byly řezány ostrou čepelí.“

Bezprostředním předpokladem, který si z toho vyvodíte, je, že nejméně jeden z těch dvou lidí byl po smrti rozčtvrcen a že jedna z těch hlav byla nabodnuta na bodec.“

V souvislosti s tím, že detaily byly „docela názorné“, pokračovala: „Prozkoumala jsem lebku, zda byla díra v její horní části vytvořena zvenčí, nebo zevnitř. A způsob, jakým byla kost poškozena, naznačoval, že síla musela přijít zevnitř lebky, ze samotné mozkovny. Musela být také proražena něčím zevnitř, například bodcem.“

Rozhodujícím argumentem bylo, že kostrč byla odříznuta velice čistě. A když se vláčí, věší a čtvrtí, je čtvrcení opravdu doslovné: tělo se rozseká na kusy. To mi napovídá, odkud nejspíš pocházely rány, které oddělily nohy od těla.“

Druhým určujícím faktorem bylo podle Graffiusové místo nálezu kostí. Byly objeveny v domě spojeném s jezuitským řádem, kde byly dříve nalezeny ostatky anglických mučedníků.

„Byla zde tedy spojitost s nějakým anglickým nebo velšským mučedníkem a někým, kdo měl nějaký vztah k jezuitům,“ vysvětlovala.

Sv. Filip Evans. Foto: Grentidez / wikimedia

(V Holywellu se navíc nachází studna sv. Winefrida, nejstarší trvale navštěvované poutní místo v Británii.)

Jak Graffiusová dodala, dalším vodítkem bylo, že obě lebky byly nalezeny společně, což vypovídá o blízkém vztahu daných osob.

Svá zjištění konzultovala s Mauricem Whiteheadem a Hannah Thomasovou, akademickými odborníky na velšské mučedníky 16. a 17. století. To vedlo k průlomů.

Příběh

21. července 1679 hrál Philip Evans tenis, když se dozvěděl, že následujícího dne bude popraven. Údajně tu zprávu přijal v dobré náladě a požádal o dovolení, aby na hřišti věznice, kde byl držen, směl dohrát zápas.

Evans se narodil o čtyřiatřicet let

dřív v Monmouthshire v jihovýchodním Walesu. Studoval v Anglické jezuitské koleji v St Omeru ve Vlámku a do jezuitského řádu vstoupil ve svých dvaceti letech. Roku 1675 se vrátil do vlasti, aby tam sloužil jako misionář, což byl po velšské reformaci značně riskantní počín.

Lovci kněží vystopovali Evanse 2. prosince 1678. Po týdnech věznění na samotce v cardiffském žaláři mu bylo dovoleno sdílet celu s dalším odsouzcením, Johnem Lloydem.

Lloyd byl starší než Evans. Narodil se v Breconu ve středním Walesu a na katolické kněžství se připravoval ve španělském Valladolidu. Do Walesu se vrátil roku 1654, s vědomím, že tím riskuje život.

Evans a Lloyd byli během letního zasedání soudu roku 1679 odsouzeni k smrti. Žalářík jim v posledním měsí-

Daphne Pollen: Čtyřicet anglických mučedníků.

ci jejich života dopřál značnou svobodu, kdy Evans mohl hrát na harfu a také se věnovat raketovým sportům.

Večer před popravou napsal Evans své mladší sestře, řeholnici v Paříži:

„Drahá sestro, vím, že jsi natolik zběhlá v zásadách křesťanské odvahy, že tě vůbec nepřekvapí, když vyrozumíš, že ti tvůj milující bratr píše tyto řádky jako svůj poslední dopis, neboť za několik hodin bude popraven jako kněz, a tudíž pro Boha. Může křesťana potkat větší štěstí?“

Následujícího dne byl Evans jako první pověšen, vláčen a rozčtvrcen. Svědectví poukazovala na to, že jeho popravič projevovale neobyčejnou agresivitu. Při popravách skupin katolických kněží bývalo první usmrcení často zvláště surové,

ve snaze přesvědčit ty, kdo na popravu teprve čekali, aby se zřekli své víry. Lloyd však pevně vytrval ve víře až do konce.

Graffiusová uvedla, že odborníci, s nimiž se radila, vyslovili myšlenku, že kosti možná patří těmto dvěma velšským kněžím.

„Oba mi řekli: ‚Podívejte, to musí být Evans a Lloyd, protože jejich životy byly těsně propojeny.‘ Strávili spolu ve vězení poslední půlrok svého života. Byli popraveni ve stejnou dobu. Byli pohřbeni, nebo odklizeni, zároveň a vždycky se o nich mluví jako o dvojici, chcete-li, protože byli tak blízkými přáteli.

Bylo tedy naprosto logické a i z historického pohledu dávalo smysl, aby kosti těchto mužů v tak blízkém vztahu byly

zachráněny a ukryty společně.“

O průběhu identifikace kostí vypráví on-line výstava „Jak krvácí spalující láska: Ostatky čtyřiceti anglických a velšských mučedníků“, inspirovaná padesátým výročím kanonizace čtyřiceti anglických a velšských mučedníků.

Tato výstava se původně měla uskutečnit fyzicky, při příležitosti výročí kanonizace papeže Jana Pavla VI. 25. října 1970. Koronavirová krize však organizátory přinutila změnit plány, a tak místo toho nabídli audiovizuální zážitek internetovým uživatelům z celého světa.

Výstava popisuje objevení kostí v Holywellu i život Evanse a Lloyda, kteří patřili k čtyřiceti mučedníkům kanonizovaným roku 1970. Představuje také ostatky obdivovaných jezuitských mučedníků sv. Edmunda Campiona, sv. Roberta Southwella a blahoslaveného Edwarda Oldcorna, stejně jako dva klobouky, krucifix a část zíněného roucha sv. Thomase Mora.

Když Graffiusová poskládala důkazy a uvedla kosti z Holywellu do spojitosti s Evansem a Lloydem, byla „prostě nadšená“, jak se sama vyjádřila.

„Mít možnost se značnou dávkou jistoty prohlásit: ‚Jsou to tihle, je opravdu vzrušující,‘ dodala.

Catholic Herald
Přeložila Alena Švecová

NEPODSTATNOST RASY

Od zavraždění Martina Luthera Kinga uplynulo víc než půl století. Jak národ na jeho zabítí reagoval? Odpověď je snadná. Ihned se vzedmula vlna téměř všeobecného smutku a rozhořčení, které se neomezovale na žádnou konkrétní rasu či politické přesvědčení. Američané v celé zemi byli tím, co se stalo, zděšení a byli pevně odhodláni pokračovat v zápase, který dr. King vedl a který ho stál život.

O jaký zápas šlo? Jaké cíle mělo hnutí, jež spolu s ostatními započal a které jeho následovníci odmítli opustit? Lze je

shrnout dvěma slovy: rovnost a spravedlnost. Prakticky to znamenalo, aby nikdo nebyl posuzován, slovy samotného dr. Kinga, „podle barvy své kůže, nýbrž podle obsahu svého charakteru“.

Toto vyjádření zní dnes velmi staromódně. V podstatě je natolik zastaralé, že pokud by se na něj v dnešní době někdo ve své lehkovážnosti odvolával, nejspíš by byl brzy umlčen. Co se to s námi stalo, že jsme dospěli do takového stavu? Uctívané ideály prohlašujeme za přežitá a pak zatracujeme lidi, kteří v nich nadále vidí

trvalou hodnotu a kteří jsou tak zpátečnickí, že idealizují vztahy mezi lidmi, jako by nezáleželo na barvě, ale hlavně na charakteru.

Je tato představa opravdu tak předpotopní? Při čtení obvyklých mediálních reakcí na nedávné události ve světě, kdy někde běloští policisté usmrtili černošské muže – a dokonce i mladé černošské ženy, jako tomu bylo v případě zastřelení šestnáctileté dívky ve městě Columbus ve státě Ohio, právě v den, kdy byl Derek Chauvin ve všech bodech obžaloby

Martin Luther King. Foto: chasmarchitecture.com

usvědčen z vraždy Geoga Floyda. (Poznámka pod čarou: je jedno, že přivolaný policista střelbou ve skutečnosti zachránil nevinnou černošskou dívku, kterou nezletilá útočnice ohrožovala nožem.)

Když je člověk v zajetí mánie, fakta mu nesmí stát v cestě. Například v článku od fejetonistky Connie Schultzové, která je mj. držitelka Pulitzerovy ceny, čteme následující: „Jsem běloška, která se nikdy ani na chvíli neobávala, že jí barva její pleti přivodí smrt.“

Tato věta je chybná ze dvou důvodů. Za prvé prostě není pravdivá, jakkoli to třeba paní Schultzová myslí upřímně. Za druhé až příliš mnozí lidé v Americe, vychovávaní médii hlavního proudu k tomu, aby si o své zemi – a ve skutečnosti i sami o sobě – mysleli to nejhorší, sami sebe víceméně přesvědčili, že i kdyby statistiky naznačovaly značně odlišný výsledek, musí se ztotožnit s převládajícím výkladem, protože jinak by byli nenapravitelnými rasisty.

Je to smutné, ale zdá se, že paní Schultzová do tohoto tábora patří také. „Snažím se nechat poučit od svých černošských přátel, studentů a kolegů,“ říká nám, zatímco úzkostně hledá řešení problému toho, že je běloška. Ale běda,

jak připouští, jedinou radou, které se jí dostává, je zmlknout a poslouchat. „Pro všechno, co je správné a svaté,“ říkají jí, „prostě na chvíli zmlkni a poslouchej. Ignorovat jejich bolest,“ poučuje nás, „znamená zveličovat naši lhostejnost, přičemž zaplňovat tento prostor našimi slovy a našimi pocity je jen jiný způsob, jak říkat: ‚Nechápu tě.‘“

Je docela těžké ubránit se tomu, abychom člověku, jemuž právě bylo řečeno, aby zavřel ústa, ale pak vychrlí stovky slov, jimiž nás vybízí k mlčení, nepřipomněli, že by možná působil věrohodněji, kdyby si vzal k srdci svou vlastní radu a prostě zmlkl – zvláště když poté, co se celou dobu „snažila představit si, jaké to je, být právě teď na jejich místě“, nakonec jasně přiznává: „Nevím, protože v této bělosti bytí vědět nemohu. Kvůli nim se ale budu snažit dál.“

Proč přesně by se měla dál snažit? Proč by se o to vůbec měl kdo snažit? Pokud je „bělost“ stav, jemuž nelze uniknout, ale kvůli kterému nám je souzeno nikdy nepochopit „jinakost“, jaký smysl taková snaha doopravdy má? Pokud je být bělochem základní výpověď o bytí člověkem, pak se s tím samozřejmě nedá nic dělat, leda snad proklít den, kdy jsme

se narodili.

Z toho mimochodem vyplývá i nesmyslnost spílání dalším bělochům – nebo dokonce jejich demonizování, když se opovází vyjádřit v této záležitosti svůj nesouhlas. To, že jsou běloši, přece není jejich vina. A protože neschopnost porozumět lidem jiné barvy pleti zůstává údělem všech bělochů, možná by nad námi paní Schultzová mohla přimhouřit oko.

Ani náhodou. „Za celých devatenáct let mé redaktorské praxe,“ sděluje nám z výšin Olympu, „nepřicházelo od lidí, kteří vypadají jako já, tolik nenávislných vzkazů o rasismu. Jejich obsah, zahalený někdy do slov Bible, ale často plný neskrývaného vzteku, je stále týž: Zrazuješ svoje lidi.“

Kdo jsou ti „lidé“? A jak zná jejich rasu? Zaškrtává se v některé z těch kolonek, které musí vyplnit ti, kdo si s ní dopisují? Člověk si tu nutně klade otázku, zda jejich jediným zločinem nebylo to, že nemoudře vyjádřili svůj nesouhlas s Connie Schultzovou. Samozřejmě to není jejich vina, pokud jsou dle jejího soudu takoví lidé už samotnou svou „bělostí“ nuceni nesouhlasit. Vystává tedy otázka, jak se paní Schultzové přesně podařilo tomuto údělu uniknout.

Úplně jiné a také mnohem víc osvěžující by bylo, kdybychom se mohli vrátit do doby, kdy v mysli dr. Kinga (a bezpočtu milionů, kteří sdíleli jeho jednotící vizi) lidé mohli být posuzováni nikoli podle toho, jak vypadají, nýbrž podle toho, jak se chovají. Není toho na této frontě dost, aby to zaměstnalo nás všechny? Bylo by to i bezpečnější.

Regis Martin
Crisis Magazine
Přeložila Alena Švecová

Regis Martin
profesor teologie a spisovatel

VŠEHO DOČASU, PÁN BŮH NA VĚKY

Papež František pozdravil zvláštním poselstvím zahájení Desetiletí pro obnovu ekosystému, které vyhlásila Organizace spojených národů. Jak papež zdůrazňuje, úpadek životního prostředí je jasným důsledkem narušeného fungování ekonomiky. „Staňme se generací obnovy ekosystémů. Obnovit přírodu, kterou jsme poškodili, ve skutečnosti znamená především obnovit sami sebe,“ vybízí papež František, jehož text formou videoposelství přednesl kardinál státní sekretář, Pietro Parolin. Papežova výzva, adresovaná Inger Andersenové, výkonné ředitelce Programu OSN pro životní prostředí (UNEP), a generálnímu řediteli Organizace OSN pro výživu a zemědělství (FAO), Čchü Tung-jüemu, zazněla v předvečer Světového dne životního prostředí.

Mno, ale pojďme teď na vážno. Úžasné politické gesto předvedl prezident Malty, který veřejnosti sdělil, že než by měl podepsat zákon umožňující umělá ukončení těhotenství, raději rezignuje. Návrh zákona k umožnění umělých potratů představila nezávislá poslankyně Marlene Farrugia. Uvedla, že Malta je jedinou zemí v Evropské unii, ve které jsou potraty stále nelegální. Tato poslední bašta ale nebude dobytá jen tak, protože prezident George Vella říká: „Nikdy nepodepíšu zákon, který dovoluje vraždy.“

James O. Breen pro americký webový portál *Crisis Magazine* nádherně zpracoval poselství pro „svět bez humoru“, samozřejmě svůj text vztáhnul k nedávnému svátku sv. Filipa Neriho. Říká, že je povinností křesťanů, aby si udrželi schopnost zdravého nadhledu na zmatky světa, ve kterém zuří přímo kulturní válka, protože „všeho dočasu, Pán Bůh na věky.“ A kdybychom to vztáhli na slova papeže Františka uvedená výše (protože je tam i věta, která dává smysl), pak

Foto: Maria Svecova / Člověk a Vira

skutečně první, co máme a můžeme měnit pro dobro celého světa a větší slávu Boží jsme jedině my sami. Sv. Filip chodil ulicemi Říma a vedl osobní rozhovory, a ano, to se všichni panečku nasmáli! Mnoho lidí přivedl k obrácení. Nešlo to však samo, takové kouzlo osobnosti nemá nikdo zadarmo. Byl to výsledek hluboké kontemplace a důvěrné osobní modlitby s Pánem. Víme, neobjevujeme Ameriku, tohle všichni víme velmi dobře, ale neškodí si to čas od času připomenout, že?

Měsíc zasvěcený Srdci Ježíšovu je nyní rok co rok atakován homosexuální komunitou, která jej vyhlásila za tzv. „měsíc hrdosti“. K „slavení“ se připojují nejen nevládní organizace a některá oficiální místa, ale dokonce školy, včetně těch katolických, a to po celém světě.

Jezuitská škola v Indianapolis, katolická škola v Torontu, mnoho základních a středních škol v Německu, pozadu bohužel nezůstává ani sem tam nějaký ten školní ústav v Maďarsku či Polsku. Smutná podívaná pro násilnou indoktrinaci těch, kteří se nemohou bránit argumenty či kritickým myšlením, protože informace o světě ve svém věku nasávají s důvěrou k autoritám tak snadno jako houba vodu. Jaká je správná reakce katolíka na aktivity propagující ABCDEFGHGLGBTQ+ ideologii? Není to pálení duhových vlajek (za což můžete např. v USA dnes dostat až patnáct let vězení), ba dokonce ani mlčení či ignorace není ideální cestou. Zkusme osvědčené: modlitbu, půst a apoštolát.

-zd-